

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelky: T. M.**, zastoupena Mgr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D., advokátem, se sídlem Bašty 2, Brno, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 10. 2004, č. j. 24 Az 138/2004 - 27,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 16. 2. 2004, č. j. OAM - 440/VL - 19 - 04 - 2004, nebyl žalobkyni udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobkyni (dále též „stěžovatelka“) nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou potíže v zemi původu – v Mongolsku a dále snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, v níž toliko namítla, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a „žádá o posouzení žádosti

z humanitárních důvodů“. Z obsahu žaloby je zřejmé, že podle názoru žalobkyně tato splňuje zákonné podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem č. j. 24 Az 138/2004 - 27 ze dne 26. 10. 2004 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyně neuvedla žádné konkrétní důvody, jež lze podřadit pod zákonný důvod, pro který lze azyl udělit z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a žalobkyně tak nesplnila zákonné podmínky pro jeho přiznání.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě podala žalobkyně dne 18. 1. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobkyni doručen dne 12. 1. 2005, kasační stížnost byla podána osobně na poštu k přepravě 18. 1. 2005 a doručena krajskému soudu 19. 1. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti, jak lze dovodit z obsahu podání ve věci kasační stížnosti, stěžovatelka uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka namítá, že pokud jí správním orgánem nebyl udělen azyl podle § 12 nebo podle § 13 zákona o azylu, měl se tento důkladněji zabývat tím, zda nejsou v jejím případě splněny podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť tato povinnost také správnímu orgánu z ust. § 14 citovaného zákona vyplývá. Stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že v odůvodnění rozhodnutí, které je výsledkem celého správního řízení, postrádá přesvědčivou reakci na svoji konkrétní osobní situaci a na osud osob nalézajících se v obdobné situaci v domovském státě stěžovatelky. Podle názoru stěžovatelky žalovaný nezjistil spolehlivým způsobem stav věci ve smyslu požadavku ust. § 3 odst. 3, 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, a projevem porušení ustanovení obecné povahy je pak porušení ust. § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 citovaného zákona. Stěžovatelka se proto domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu, a tento jí měl být udělen. Ze všech těchto uvedených důvodů měl Krajský soud v Ostravě, který ve věci rozhodoval, rozhodnutí žalovaného zrušit pro porušení ust. § 14 zákona o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí městského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. Správní orgán dále uvádí, že se ve svém rozhodnutí o neudělení azylu zabýval i možností udělení azylu z humanitárních důvodů, avšak neshledal v případě stěžovatelky žádné zvláštního zřetele hodné důvody pro udělení humanitárního azylu, neboť na jeho udělení není právní nárok a je pouze na volném uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí či nikoliv. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výrokem napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ostravě právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Ostravě správně usoudil a rozhodl, že stěžovatelka nemá nárok na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. S námitkami stěžovatelky se Krajský soud v Ostravě náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelkou uváděné důvody, tedy špatná ekonomická situace v zemi původu – Mongolsku, kde nemohla najít práci, která by ji uživila, a dále snaha legalizovat pobyt na území České republiky, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy její rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatelku se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ostravě postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a nezbytném poučení účastníků o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu